

Maarten Jagermeester

MENEER DE
DIERENDOKTER 2

Houtekiet
Antwerpen/Amsterdam

INHOUD

VOORWOORD		DE APPEL	116
		SPACECAKE	126
AJAX	13	DIORELLA	132
ALGONKIN	24	WILBUR	139
LARISSA	34	ZONDEBOK	144
TOMATENKOP	44	DE ZEUG	151
CANTABILE	50	MAGISTER	157
JACK DE BOBTAIL	56	DE ERFGENAMEN	167
PRINS	62	AFSCHEID VAN EEN	
DE LAATSTEJAARS-		LEEUEW	174
STUDENTE	68	PLUISJE	182
DE EZEL	74	DE TWEELING	191
GLIMMER DE BEAGLE	81	DE PAARDENFLUIS-	
JONKMANNEN	88	TERAAR	198
DE BLAASSTEEN	95	CIRCUS	207
PRESTO	102	VUURKO	216

AJAX

‘Een hond heeft maar één doel in het leven...
zijn hart schenken.’

(J.R. ACKERLEY, BRITS SCHRIJVER)

Het laatste weekend van mei was ik dierenarts van wacht. De weekenddienst in onze streek begint zaterdagmiddag om één uur en eindigt maandagmorgen om acht uur. Ik had een rustige zaterdag maar op zondagochtend kreeg ik een dame aan de lijn. De digitale cijfers van de wekker wezen zes uur aan. Versuft nam ik op. De dame vond het niet nodig zich bekend te maken en viel met de deur in huis. Ik wist helemaal niet waarover ze het had.

‘Is er iets gebeurd met onze Max?’ Ik hoorde haar slikken. ‘We komen net thuis van onze vakantie in Spanje en Max is er niet!’

‘Max?’ vroeg ik. Mijn hoofd was nog murw van de slaap en werkte niet zoals het hoorde.

‘Wel! De bouvier van ons Michelleke!’ riep de dame opgewonden. De vele decibels zorgden voor storingen in mijn gehoororgaan. Ik vroeg me af wie Max of Michelleke waren. Misschien was de dame klant bij een andere dierenartsenpraktijk? Of kwam ze toch met haar hond bij mij? Ik probeerde mijn hersencellen te activeren. Tevergeefs, echter.

‘Moet ik dan weten waar die hond zit?’ probeerde ik.

De vrouw draaide op hoog toerental verder. ‘Hij ligt niet in zijn kennel, de deur staat wagenwijd open en het slot ligt op tafel. Mijnheer, dat is niet normaal! U kent de hond! Er is toch niets ernstigs met Max gebeurd?’

Ik wreef even over mijn wangen. Mijn hersenen kwamen stilaan op gang. ‘Mevrouw, blijf even kalm. Vertel me eerst even hoe u heet en waar u woont, dan weet ik tenminste over wie u het hebt.’

‘Ghislaine Janssens van de Vispluk in Vorselaar. Kent u mij niet? Maar enfin, we komen al jaren bij u met onze Max!’ Er viel een korte stilte. ‘Een grote zwarte hond! Een brave loebas! We wonen dicht bij het kasteel.’

Eindelijk wist ik met wie ik aan het praten was en ik kon me haar levendig voorstellen. Mevrouw Janssens was half in de veertig en had een zoon die Michel heette. Maar *Michelleke*? Ik schatte hem op een meter tachtig en een jaar of vijftientig. Ik probeerde me te ontspannen en haalde rustig adem. Je moest toch al een grote idioot zijn om voor zo’n onnozelheid een dierenarts op een zondagmorgen om zes uur uit zijn bed te bellen.

‘Mevrouw Janssens, eerlijk gezegd, ik weet niets van uw hond af. Was hij helemaal alleen thuis?’

‘Nee, nee, ons Michelleke was bij hem.’

‘Lijkt het dan niet logischer dat u aan uw zoon vraagt waar de hond is?’

‘Maar mijnheer, ons Michelleke ligt nog boven in zijn bed. Het is veel te vroeg om die jongen wakker te maken.’

‘Hebt u er misschien al eens aan gedacht dat Max bij Michelleke in bed kan liggen?’

‘Maar enfin, mijnheer, we hebben onze zoon keurig opgevoed! De slaapkamer is verboden terrein voor de hond. Dat is onhygiënisch!’

Ik gaf haar de raad toch maar haar zoon wakker te maken. Als Michelleke het niet wist, kon ze eventueel de politie en het dierenasiel verwittigen. Ik legde neer en probeerde nog wat verder te slapen. Maar door al die commotie lag ik klaarwakker en ik gaf het op. Na een half uurtje stond ik dan ook maar op.

Terwijl ik koffie zette ging de telefoon weer. Opnieuw mevrouw Janssens aan de lijn. Ze klonk opgetogen want ze had Max gevonden. Groot nieuws! Michelleke en Max lagen broederlijk naast elkaar in bed. Ik werd overladen met dankwoorden voor mijn medewerking en mijn creatieve geest.

Mijn vader verscheen als eerste van de familie aan de ontbijttafel en ik vertelde hem over het bizarre telefoontje. ‘Dierenartsen hebben toch een kleurrijk bestaan,’ zei hij. ‘Soms denk ik dat hun werkelijke leven de fantasie ver overtreft.’ Pa had het bij het rechte eind en dat bleek de volgende nacht.

Na een drukke zondagdienst kroop ik al vroeg onder de lakens. Maar rond één uur ’s nachts rinkelde mijn telefoon. Ik nam op en een mannenstem vroeg of hij mocht langskomen met zijn Duitse herder, want die had sinds de middag al verschillende keren bloed geplast en nu was het wel dringend. Anders haalde de hond de morgen niet meer.

Ik gaf hem mijn adres. ‘Ik kom meteen af,’ antwoordde de man. ‘Over een half uurtje ben ik er.’

Ik stond op, anders viel ik toch maar terug in slaap, maar na een uur wachten was de man nog niet opgedaagd. Toen ik het laatste telefoonnummer dat mij had opgebeld opzocht op de display van mijn huistelefoon las ik ‘Geheim nummer’.

Verdomme! Waarschijnlijk had die kerel zich bedacht maar ik was toch een uur van mijn nachtrust kwijt. Bij een wacht-dienst doken soms mensen op die ver uit de buurt woonden en

als ze niet bij hun dierenarts terecht konden belden ze gewoon wat dierenartsenpraktijken af. Meestal waren ze bovendien zelfs geen cliënt bij de aangesloten dierenartsen die de wacht-dienst organiseerden.

Ik wilde net terug gaan slapen toen ik werd opgeschrikt door harde discomuziek in de straat. Ik herkende meteen *Stayin' Alive* van de Bee Gees. Ik ging een kijkje nemen en trof op mijn parking een Audi aan waarachter een hondenkarretje hing. Een kerel van half in de dertig met vrij lang en warrig haar stond luidkeels mee te zingen. Hij draaide zijn hoofd naar me toe, toverde een hartveroverende glimlach tevoorschijn en zei: 'Ik heb net gebeld.'

Hij was lang, slank en droeg een rood-witte sjaal en een rood voetbalshirt. De kerel had een knap modellengezicht en een stoppelbaard. In de lelletjes van zijn oren zaten kleine zilveren knopjes.

'Zet eerst je muziek af, voor de flikken hier staan,' zei ik. 'En wat dat bellen betreft, dat is intussen wel meer dan een uur geleden. Ik dacht dat het dringend was. Heel dringend.'

'Toen ik wilde vertrekken in mijn stamcafé gaf er net nog iemand een rondje. En toen nog een en...'. Hij liet een luide boer. 'Ik ben supporter van *den Antwerp* en we speelden tegen *den Beerschot*. Natuurlijk heeft mijn ploeg gewonnen en dat moest gevierd worden.'

'En waar verbleef je hond intussen?'

'Thuis. Daarom ben ik zo laat. Ik moest van het café van waaruit ik u opbelde eerst nog naar Turnhout om hem op te halen en dan van daar nog naar jouw praktijk in Herentals. Dat is een hele omweg.'

'Turnhout? Dat is ook niet bij de deur. Vond je geen dierenarts dichterbij huis?'

‘Er nam niemand op en bij de vijfde, een kleine kliniek, stond een antwoordapparaat op dat me doorverwees naar u.’

‘Waar zit je hond?’

Hij opende het aanhangwagentje en liet een bruinzwarte Duitse herder uitstappen. Het was een prachtig gebouwde grote reu. Ik schatte hem zes tot zeven jaar oud. Er stak plots een kille wind op. De hond ging meteen tegen de gevel plassen en dat ging heel moeizaam.

Ik floepte de zaklamp van mijn mobieltje aan en bekeek de donkerrode plas bloed.

De man riep de hond en die luisterde perfect.

Ik onderzocht de hond op mijn behandelingstafel. Zijn oren voelden warm aan. Hij had koorts. Ik deed hem een muilband aan en stak een thermometer in zijn aars. Het kwik steeg naar 40,5°C. Ik trok een latex wegwerphandschoen aan en onderzocht de hond rectaal met mijn rechter wijsvinger. Ik stuitte op een fel vergrote en ontstoken prostaat die ook pijnlijk reageerde op mijn aanraking. ‘Heeft hij geen last om zijn grote boodschap te doen?’ vroeg ik.

‘Nu je het zegt...’ De man dacht even na en schudde het hoofd. ‘De laatste tijd heeft hij daar wel problemen mee. Hij plast en poept moeilijker en dat laatste is meestal zelfs *aan de platte kant*. Zeg! Het is toch geen kanker? Blaaskanker of prostaatkanker? Mijn vader is pas aan zijn prostaat geopereerd.’

Ik zette mij achter mijn bureau en zei: ‘Prostaatumoren zijn eerder zeldzaam bij een hond maar ik kan dat nu niet uitsluiten. Meestal hebben reuen, zeker oudere, last van een goedaardige vergroting van de prostaat. Dat is bij je hond waarschijnlijk ook het geval. En bovendien in combinatie met een prostaatontsteking.’ Ik dacht even na en zette de toppen van mijn vingers tegen elkaar over de rug van mijn neus. ‘Ik geef je

hond twee inspuitingen: een prik met Tardak, een medicijn dat de prostaat zal doen verkleinen, en een prik met langwerkende antibiotica. De eerste prik zorgt er wel voor dat het libido van je hond ook daalt. Met wat geluk zijn de problemen voor enkele maanden opgelost, maar als de inspuiting met Tardak is uitgewerkt zwelt de prostaat terug.’

‘En dan?’

‘Misschien moet je hem dan laten castreren of een chemische castratie met een chip overwegen. Zo’n chip werkt twaalf maanden maar je hond is dan wel onvruchtbaar.’

‘Castreren?’ De man trok een gezicht vol afgrijzen, alsof hij zelf op het punt stond zijn kroonjuwelen kwijt te spelen. ‘Onvruchtbaar! Hij dient om te dekken! Ik fok met Duitse herders en heb thuis nog enkele fokteven. Die reu is geld waard!’ Hij aarzelde even. ‘Zeg, ben je wel zeker? Kan je geen bloedstaaltje nemen? Of een radiografie?’

De man was klaarwakker en duidelijk nog niet van plan zijn bed op te zoeken.

‘Ik wil wel een echografie nemen. Dat duurt niet lang. Maar voor een bloedonderzoek moet je je vaste dierenarts raadplegen.’

De man ging akkoord.

Iets later verscheen de prostaat van de hond op het scherm van mijn echografietoestel. Hij was inderdaad geweldig gezwollen maar vertoonde geen cysten, abcessen of kwaadaardige gezwellen. De urineblaas was volkomen normaal.

De discoman haalde opgelucht adem.

Ik ging achter mijn computer zitten en vroeg: ‘Wat is de naam van je dierenarts? Dan kan ik hem of haar meteen via een mailtje op de hoogte brengen. Dat is collegiaal. En ik stuur mijn collega dan ook een digitale foto door van de echo.’

‘Ik heb geen vaste dierenarts.’

‘Wordt je hond dan nooit ingeënt?’

Hij zuchtte en gaf niet meteen antwoord. ‘Dat is al een tijdje geleden,’ zei hij toen.

‘Geef me het paspoort van je hond. Dan noteer ik de behandeling erin en hecht ik de foto van de prostaat erin vast.’

‘Een paspoort...’ Hij aarzelde. ‘Dat heb ik niet bij.’

Ik begon het nu toch wel vreemd te vinden. Iemand die ’s nacht op consultatie kwam, misschien wel tien andere dierenartsenpraktijken voorbijreed, die hondenfokker was en toch geen vaste dierenarts had... Bovendien had hij ook het paspoort van zijn hond niet op zak. Dat waren wel veel toevalligheden. Iets te veel naar mijn zin. Misschien zocht ik spijkers op laag water maar een mens leert met schade en schande.

Ik wilde stilletjesaan wel terug gaan slapen want het was intussen al tien na drie. Maar toen ik mijn rekening maakte, kwam de aap uit de mouw. De man had geen euro op zak. Ook een bankkaart had hij niet bij.

‘Hoe ga je dan je rekening betalen?’ vroeg ik nu echt wantrouwig. ‘Koken kost geld. En gratis werken, zeker ’s nachts, doe ik niet. Je hebt me al twee uur uit mijn bed gehouden.’

De man verloor zijn bonhomie en zweeg even. ‘Maak je maar geen zorgen. Ik kom morgen wel langs om te betalen of geef me je bankrekeningnummer, dan schrijf ik het wel over,’ antwoordde hij. Zijn toon werd geïrriteerd.

Ik zat in een vervelende positie en wist niet goed wat ik moest doen. De inspuitingen, de echo, een nacht- en weekendconsultatie... het bedrag dat op mijn computer verscheen was toch vrij aardig. En ik kende die kerel ook helemaal niet. ‘Laat je identiteitskaart hier achter en kom morgen je rekening

betalen,' stelde ik voor. Natuurlijk kon hij voor een prikje een nieuwe identiteitskaart ophalen in zijn gemeente maar dan had ik tenminste zijn gegevens.

Hij begon over zijn kin te wrijven. 'Die heb ik niet op zak.'

Mijn wantrouwen werd met de seconde groter. 'Ga jij naar een voetbalmatch of op café zonder cash geld, bankkaart en identiteitskaart? Dat hou je niet lang vol. Weet je wat? Ik zet je hond hier in een hospitalisatiekooi, dan kan ik hem een beetje in het oog houden. Je mag hem morgen komen oppikken en dan kun je meteen ook betalen.'

'Dat meen je niet. Vertrouw je mij niet?' bromde hij nors.

'Ik heb je nog nooit gezien en je hebt geen vaste dierenarts en geen cent, bankkaart of identiteitsbewijs van je hond of jezelf op zak. Wat zou jij doen in mijn plaats?'

Er viel een stilte.

De kerel trok een verongelijkt gezicht. 'Oké, oké. Je hebt gelijk.' Hij stak zijn handen als teken van overgave in de lucht.

Ik dirigeerde hem naar buiten.

'Ik kom hem morgenvroeg ophalen,' mompelde hij nog en hij vertrok.

Voordat ik de Duitse herder in een kooi zette controleerde ik zijn chipnummer en schreef het op. Ik zou het de volgende ochtend eens nakijken. Dat nummer gaf de eigenaar weer, met zijn adres en telefoonnummer.

Mijn vrouw werd wakker toen ik naast haar ging liggen. 'Wat was er zo dringend?' vroeg ze.

Ik vertelde het haar.

'Heb je die Duitse herder hier gehouden? Ben je gek? Ik kan aannemen dat je een chihuahua hospitaliseert maar een Duitse herder? Schat, wat ga je met dat beest doen als die eigenaar niet opduikt? We hebben al dieren genoeg!'

‘De hond is sociaal en heeft een chip,’ reageerde ik. ‘Dus ik vind de eigenaar wel terug.’

‘Hopelijk is die chip ook geregistreerd, want ik vind het toch maar een bizar verhaal.’

Ze had gelijk. De eigenaar was inderdaad een rare kwibus. Waarschijnlijk een klaploper. Maar ik was te moe om me daar zorgen over te maken. Ik kroop diep onder de dekens en even later was ik in dromenland.

Om kwart voor vier ging de deurbel. Weer een dringend geval? Ze wisten me deze nacht blijkbaar wel wonen. Ik ging de slaapkamer uit en de discomuziek dreunde via de voordeur langs de trap naar boven. Toen ik met kleine oogjes van de slaap de voordeur opende stond de kerel warempel op de stoep.

‘Je bent snel terug,’ zei ik verbijsterd.

‘Ik kom mijn hond halen.’

Hij keek me rancuneus aan en stak een pakje bankbiljetten omhoog. Hoe die man in een halfuurtje aan zoveel geld was geraakt, was mij een raadsel. Maar ik was tevreden dat ik de Duitse herder kwijt zou zijn. Ik rekende af, liet de man en zijn hond uit en – misschien volgde ik mijn intuïtie? – noteerde zijn nummerplaat.

Toen ik maandagvoormiddag een korte koffiepauze inlaste tussen mijn afspraken viel mijn oog op het nummer van de chip dat ik ’s nachts in mijn agenda had geschreven. Ik zocht het op op de website van de Belgische Vereniging voor Identificatie en Registratie van Honden (ook wel DogID genoemd). Tot mijn verbazing behoorde de hond toe aan een man uit West-Vlaanderen. Hij woonde in Veurne, echt wel de andere kant van het land dus. Vreemd. Ik toetste het telefoonnummer van de eigenaar in en kreeg een man aan de lijn die helemaal

niet klonk als de kerel ik vannacht had ontmoet. Ik kreeg een afschuwelijk vermoeden en deed mijn verhaal.

‘Verdomme,’ zei de man. ‘Mijn hond Argos is acht maanden geleden gestolen op de parking van onze hondenclub. Het was al laat en donker. Argos is een opgeleide politiespeurhond, ik ben politie-inspecteur en werkte met hem. En u weet niet wie die kerel was?’

‘Ik heb zijn nummerplaat opgeschreven,’ zei ik schor. ‘Ik had zo’n gevoel dat er iets niet pluis was met die kerel.’

‘Hopelijk waren het geen gestolen nummerplaten. Die gasten zijn uitgekookt.’

In de loop van de namiddag kwamen twee politieagenten een verklaring afnemen. De hond was terecht. De bestolen agent had meteen een dagje verlof gekregen, en was naar Turnhout afgezakt waar hij versterking vroeg en kreeg van de lokale politie. De dief was niet erg blij maar de zaak was snel opgelost.

De dief had een fantastisch mooi gebouwde reu, Ajax, die enkele maanden jonger was dan Argos en die kon doorgaan voor zijn tweelingbroer. Maar Ajax had een groot probleem: de kwaliteit van zijn sperma was bedroevend laag. En omdat de dief veel aanvragen kreeg voor dekkingen moest Argos in de plaats van Ajax dekken en op de stamboompapieren werd de naam van Ajax ingevuld. De dief was wel zo verstandig zich nergens met Argos te vertonen. De dekkingen gebeurden altijd bij hem thuis en niemand had iets in de gaten. Zelfs zijn eigen dierenarts wist het niet, en daarom ging de dief op consultatie bij een dierenarts van wacht en eentje die niet meteen in de buurt woonde. Hij wilde ook niet met zijn bankkaart betalen omdat zijn identiteit dan bekend zou zijn.

Twee weken later kreeg ik in het weekend bezoek van Argos

en zijn echte baas. Ik kreeg twee flessen champagne, wat mijn vader en vrouw erg op prijs stelden. Bovendien was de hond aan de betere hand en overwoog de eigenaar toch een operationele ingreep. De gezondheid van Argos primeerde namelijk.